

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201083
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Miháliková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918201083.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. U. č. XXX, 2/ B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. U. č. XXX, zastúpenej splnomocneným zástupcom: O. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. U. XXX, o zaplatenie 11.222,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3Csp/35/2018-87 zo dňa 6.12.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným v rade 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. zostáva **n e d o t k n u t ý .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 9.348,19 eur, spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 7.881,47 eur od 01.01.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku (výrok I.) a v ostatnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,60 % s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom (výrok III.).

2. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, že právnym dôvodom uplatneného nároku žalobcu bola Zmluva o stavebnom sporení č. 2078678603 zo dňa 27.1.2014 uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými v rade 1/ a 2/ a na jej základe uzatvorenej Zmluvy o úvere č. 2078678603, ktorou poskytol žalobca žalovaným 1/ a 2/ ako solidárnym dlžníkom medziúver vo výške 26.300 eur v 5-tich výplatách (tri z nich dňa 29.1.2014 a ďalšie v dňoch 7.2.2014 a 21.3.2014). Celkovú výšku vyplateného medziúveru znížil žalobca o poplatok za spracovanie úveru vo výške 315,60 eur, ktorý si v tomto konaní neuplatňoval. Predmetný úver sa žalovaní zaviazali splácať v mesačnej splátke vo výške 239,08 eur (pozostávajúcej zo splátky úroku za medziúver v sadzbe 6,69 % ročne vo výške 146,63 eur a vkladu na konto sporenia vo výške 92,45 eur) so splatnosťou do 15. dňa v mesiaci. Listom zo dňa 2.8.2016 upozornil žalobca žalovaných na omeškanie s úhradou úveru dlhšou ako tri mesiace, a súčasne ich informoval o svojom práve žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, pokiaľ nedôjde k náprave. Následne dňa 2.11.2016 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom zúčtoval nasporené prostriedky na konte sporenia (vo výške 1.248,01 eur) s kontom medziúveru započítaním na istinu úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej

splatnosti úveru (2.11.2016) bola výška dlhu žalovaných voči žalobcovi 26.396,47 eur a pozostávala z istiny vo výške 25.051,99 eur (rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a nasporenou čiastkou na konte sporenia), nezaplatených úrokov za úver vo výške 1.129,48 eur (sadzba 6,69 % ročne zo sumy 26.300 eur do 2.11.2016), nezaplatených poplatkov vo výške 215 eur (tento si neuplatnil žalobca). Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní poskytli čiastočné plnenia (v období od 26.6.2017 do 20.12.2017 v splátkach jednotlivito špecifikovaných v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie) na dlh z úverovej zmluvy v celkovej výške 18.300 eur, ktorá suma bola započítaná na istinu úveru. Žalovaná suma vo výške 11.222,88 eur tak predstavovala výšku dlhu žalovaných voči žalobcovi ku dňu 31.12.2017 (znížená o neuplatňované poplatky) a pozostávala z istiny vo výške 6.751,99 eur (rozdiel medzi istinou ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 25.051,99 eur a čiastočným splnením po vyhlásení mimoriadnej splatnosti 18.300 eur), zo zmluvných úrokov za úver vo výške 3.004,17 eur do 31.12.2017 (ide o nezaplatené zmluvné úroky vo výške 1.129,48 eur do 2.11.2016 a nezaplatené zmluvné úroky za úver z istiny úveru od 3.11.2016 zohľadňujúc výšku a čas jednotlivých splátok poukázaných žalovanými po vyhlásení mimoriadnej splatnosti), z úrokov z omeškania vo výške 1.466,72 eur vo výške 5 % ročne do 31.12.2017. Žalobca si uplatnil aj príslušenstvo pohľadávky - úrok za úver vo výške 6,69 % ročne zo sumy 6.751,99 eur od 1.1.2018 do zaplattenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.881,47 eur od 1.1.2018 do zaplattenia.

3. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, z nesporných tvrdení strán sporu mal preukázané tvrdenia žalobcu. Na takto zistený skutkový stav veci aplikoval najmä ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „ZoSÚ“), § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, § 7 ods. 3 zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1-3, ods. 5 a 6 Občianskeho zákonníka v stave účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Súd dospel k záveru, že zmluva o úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v predmetnej zmluve o úvere nezistil.

4. Konštatoval, že nárok na zaplattenie istiny vo výške 6.751,99 eur voči žalovaným je dôvodný v celom rozsahu, čo do základu aj výšky, a preto túto sumu žalobcovi priznal. V časti uplatnených zmluvných úrokov v celkovej výške 3.004,17 eur vyčíslených do 31.12.2017, ako aj nevyčíslených za obdobie od 1.1.2018 do zaplattenia žalobu zamietol s odôvodnením, že po zosplatnení úveru (t.j. po 2.11.2016) si žalobca nemôže uplatňovať zmluvné úroky. Poukázal, že zmluvné úroky predstavujú odplatu za poskytnutý úver za podmienok dojednaných v zmluve o úvere, v danom prípade bolo nepochybné dojednanie vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov a zaplattenie úrokov v splátkach. Okamihom zosplatnenia úveru a výzvy veriteľa adresovanej dlžníkovi na úhradu celej dlžnej sumy úveru (vrátane vyčíslených úrokov), dojednaná služba zo strany veriteľa k dlžníkovi bola ukončená a veriteľ má nárok len na zaplattenie úrokov z omeškania (ako sankčnej povinnosti v rámci zodpovednostného právneho vzťahu pri omeškani so zaplattením celkovej dlžnej sumy vyčíslenej ku dňu zosplatnenia). Z tohto dôvodu priznal žalobcovi zmluvné úroky len do zosplatnenia do dňa 2.11.2016 vo výške 1.129,48 eur. Súčasne priznal žalobcovi uplatnený nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy nesplatenej istiny 26.181,47 eur (po zosplatnení úveru následne v dôsledku čiastočných úhrad dlžníkmi postupne klesajúcej až na sumu 7.881,47 Eur) počnúc dňom nasledujúcim po zosplatnení úveru, t. j. vyčíslené v sume 1.466,72 eur od 3.11.2016 do 31.12.2017, ako aj nevyčíslené od 1.1.2018 do zaplattenia. Súdom priznaný nárok žalobcovi vo výške 9.348,19 eur tak pozostával z nezaplatennej istiny ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 6.751,99 eur, nezaplatených úrokov do zosplatnenia úveru dňa 2.11.2016 vo výške 1.129,48 eur, nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 1.466,72 eur od 3.11.2016 do 31.12.2017. Súčasne súd priznal žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky - úroky z omeškania do budúcnosti od 1.1.2018 do zaplattenia (viď bod 1. tohto odôvodnenia).

5. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu vo veci bol úspešnejšou stranou sporu žalobca, ktorému priznal ich náhradu voči žalovaným v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne v rozsahu 66,60%.

6. Proti tomuto rozsudku do výroku II., t. j. do zamietajúcej časti, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Domáhal sa zmeny napadnutého rozhodnutia, uloženia povinnosti žalovaným v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu vo výške 1.874,69 eur spolu s 6,69 % ročným úrokom za úver zo sumy 6.751,99 eur od 1.1.2018 do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Odvolateľ považoval rozsudok okresného súdu v rozsahu zamietnutia nároku na úroky za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti za nesprávny, popierajúci podstatu a ekonomickú funkciu úroku ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov. Poukázal na ust. § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na úroky z úveru až do momentu skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Takýto výklad podľa žalobcu podporuje aj funkciu úroku ako odplaty za prenechanie finančných prostriedkov veriteľa dlžníkovi. Obdobne to vyjadruje aj ust. § 13 ods. 3 ZoSÚ, v zmysle ktorého pri odstúpení od zmluvy je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, kedy úver začal čerpať až do dňa splatenia istiny. Pričom rovnako v tomto prípade stratí spotrebiteľ právo splácať úver v splátkach a veriteľ získa právo požadovať zaplatenie istiny v celosti. Úrok kompenzuje skutočnosť, že veriteľ nemôže disponovať s časťou svojho majetku, ktorý prenechal do užívania dlžníkovi. Následkom protiprávneho stavu vyvolaného dlžníkom pri obrane veriteľa je naopak zhoršenie pozície veriteľa, nakoľko príde o nárok na zaplatenie úroku. Na strane druhej, dlžník pri porušení svojich povinností získa výhodnejšie postavenie, pretože sa zbaví povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Podľa odvolateľa opodstatnenosť nároku veriteľa požadovať úrok za úver až do doby skutočného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov vyplýva aj z rozhodovacej praxe súdov, na ktorú poukázal.

8. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili. S ďalšími podaniami strán sporu odvolací súd v priebehu odvolacieho konania nedisponoval.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379 CSP a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II.), ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

10. Odvolací súd v odvolaní napadnutom rozsahu podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstatnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacieho konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III.ÚS 78/05, II.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08, IV.ÚS 350/09).

11. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

12. S ohľadom k obsahu podaného odvolania je zrejmé, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04).

14. Vo vzťahu k odvolaním napadnutej časti rozsudku súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, z ktorého vychádzal aj odvolací súd. Vysporiadal sa so všetkými skutkovými tvrdeniami strán sporu a tieto vyhodnotil v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania vo veci. Dospel ku správnym skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu a táto činnosť je výhradne v právomoci súdu.

Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu v odvolaní napadnutej časti považoval odvolací súd za nevyhnuté uviesť nasledovné. Primárne k aplikovaným právnym ustanoveniam na súdenú vec odvolací súd zdôrazňuje správnosť záveru, že žalovaní v rade 1/ a 2/ mali v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia im bola poskytnutá súdna ochrana v zmysle noriem spotrebiteľského práva.

17. K odvolacej námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po splatnosti úveru krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 182/2011).

18. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedený v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

19. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ).

20. Z vyššie uvedených skutočností je zjavné, že súd prvej inštancie nárok žalobcu na zmluvné úroky po splatnosti úveru správne právne posúdil v súlade s ustálenou súdnou praxou. Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani citované ustanovenie § 13 ods. 3 ZoSÚ, pretože cit. zákonné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu rieši odlišnú právnu situáciu spojenú s využitím práva spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez uvedenia dôvodu do 14 dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo odo dňa, keď sú spotrebiteľovi doručené zmluvné podmienky podľa § 9 alebo § 10, ak tento deň nasleduje po dni uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak spotrebiteľ uplatní uvedené právo, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Nič to však nemení na

situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru) potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Správne túto situáciu uzavrel súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a v závislosti od toho upravil sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a v zostávajúcej časti nárok žalobcu zamietol.

21. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na rozhodnutia iných všeobecných súdov v obdobných veciach, v danej súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 193 CSP, z ktorého vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd v súvislosti s prejednávanou vecou viazaný. Je zrejmé, že označené rozhodnutia nepatria medzi tam vymenované. Navyše netreba opomínať fakt, že v civilnom sporovom konaní súd pri svojom rozhodovaní musí vždy prihliadať na individuálne okolnosti prípadu.

22. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil preto krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil v postupe okresného súdu ani nedostatky, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle § 220 ods. 2 CSP aj správne odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

24. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. Z obsahu spisového materiálu totiž nevyplýva, že by žalovaným v rade 1/ a 2/ v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne vznikli trovy (majúce sa nahradiť). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).